

**Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6
de Barcelona**

Recurs núm.: PA 294/15

Part actora: ALFONSO VICENTE

Part demandada: AJUNTAMENT DE TERRASSA

SENTÈNCIA NÚM. 230/16

Barcelona, 10 de novembre de 2016

Margarita Cuscó Turell, magistrada jutgessa del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6 de la província de Barcelona, he vist el judici promogut per ALFONSO VICENTE contra AJUNTAMENT DE TERRASSA.

Antecedents

Primer. El dia 3 de setembre de 2015 va tenir entrada en el Deganat dels Jutjats Contenciosos Administratius l'escrit d'interposició corresponent a aquest recurs mitjançant el qual la part actora impugna la desestimació presumpta del recurs de reposició interposat contra la providència de constreyniment girada per import de 90 euros i 9 euros de recàrrec pel cobrament en executiva de la sanció de trànsit imposada al recurrent.

Segon. Atès que per quantia va correspondre el procediment abreujat previst a l'article 78 de la Llei 29/98, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, es va assenyalar la vista per al dia 3 de novembre de 2016. Comparegudes les parts el dia i hora assenyalats, es va celebrar el judici oral en el qual l'actora es ratificà en la demanda i la demandada s'oposà a la seva estimació. Prèviament l'actora va ampliar el recurs a la resolució expressa de 17 de setembre de 2015. A proposta de les parts es va fixar la quantia d'aquest recurs en 90 euros i es va obrir el procés a prova, que va se admesa i

IL·LUSTRE COL·LEGI D'ABOGATS
DE BARCELONA
NOTIFICACIÓ
17-11-16 / 18-11-16
L.R.C. 1/2009

practicada amb el resultat que figura a les actuacions. Finalment, van formular les conclusions tot ratificant les seves pretensions .

Fonaments de dret

Primer.- L'objecte d'aquest recurs és la desestimació presumpta i la posterior resolució expressa de 17 de setembre de 2015 del recurs de reposició interposat contra la providència de constrenyiment girada per import de 90 euros i 9 euros de recàrrec pel cobrament en executiva de la sanció de trànsit imposada al recurrent.

L'actora sol·licita que es dicti sentència que anul·li la resolució impugnada i deixi sense efecte la via de constrenyiment, procedint a la devolució de 111,07 euros, més els interessos legals des del dia 24 de juny de 2015 fins el seu efectiu abonament, amb imposició de costes.

Segon.- En primer lloc cal resoldre l'al·legació referent a la manca de notificació de la liquidació en període voluntari de pagament.

Al·lega l'actora que no se li va notificar ni la denuncia de trànsit que va donar lloc a la incoació de l'expedient sancionador, ni les resolucions en el sí de dit procediment.

En efecte, consta a l'expedient que en el justificant d'entrega de la notificació de la denuncia consta un primer intent de notificació efectuat el dia 2 d'octubre de 2014 que va resultar infructuós perquè el destinatari era desconegut. En canvi, quan s' intenta notificar a la mateixa adreça la providència de constrenyiment, el resultat de l'intent de notificació no és el de desconegut sinó el d'absent.

L'actora al·lega en el recurs de reposició que vivia i estar empadronada en el referit domicili des de feia aproximadament uns 30 anys. Al·legació que en termes més genèrics reitera a la demanda, sense oposició de la demandada.

Alhora al·lega, també sense oposició de la demandada, que és el domicili que consta al Registre de Conductors de la Direcció General de Trànsit.

Així mateix, quan se li va notificar la providència de constrenyiment en el mateix domicili el resultat de l'intent de notificació no va ser desconegut sinó absent.

D'aquesta manera la presumpció de veracitat de la que gaudeix l'operador de Correus d'acord amb l'article 22.4 de la llei del servei postal universal ha quedat desvirtuada pel que fa al resultat de l'intent com a "desconegut". Per tant, la notificació edictal practicada després del primer i únic intent de notificació de la denuncia amb resultat desconegut no és ajustada a dret.

Certament, no es pot considerar ajustada a dret ja que era necessari en virtut de l'article 59.2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, vigent *ratione temporis*, realitzar un segon intent vàlid de notificació dins dels tres dies següents al primer i no es va fer sinó que es va procedir directament a publicar edicte al TESTRA.

Per tot això, si la notificació edictal de la denuncia no és ajustada a dret cal admetre que la posterior providència de constrenyiment tampoc i per tant cal anul·lar la resolució impugnada.

És sobrer recordar la importància cabdal que tenen les notificacions en el procediment administratiu i essencialment en el procediment sancionador; malgrat això, es vol aquí insistir en la doctrina consolidada dels nostres tribunals i fer referència a títol d'exemple a la sentència 1236/1999, de 13 de desembre del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya:

*"... tal y como declaramos, entre otras, en Sentencias de esta Sala de 16 septiembre 1996 y 29 junio 1999, entre otras muchas, que la finalidad de una **notificación** es poner en conocimiento de las personas a las que afecta un acto administrativo, y **constituye un derecho de los administrados** frente a la actividad pública que redunde en sus derechos o intereses. Nuestra Jurisprudencia proclama en relación con este derecho-deber, desde la Sentencia de 18 junio de 1976, que es principio esencial del procedimiento administrativo la obligación de notificar a las partes interesadas en un expediente administrativo los actos que les puedan afectar; y que el principio de la garantía de las notificaciones consiste en asegurar que lleguen a poder de la parte interesada, bien directamente, o bien por medio de la persona que*

legítimamente se encuentre en el domicilio designado por aquél, Sentencia del 4 de junio de 1980." (la negreta és nostra)

Aplicant aquesta doctrina al cas que ens ocupa resulta que l'administració demandada no ha provat que s'hagués notificat correctament ni tan sols practicat correctament la notificació de la denuncia ni de la resolució sancionadora , la qual cosa comporta la caducitat del procediment sancionador i per tant la incorrecció jurídica de la sanció imposada.

En conseqüència cal estimar aquest motiu de recurs sense necessitat de resoldre la resta d'al·legacions formulades.

Tercer.- A tenor dels articles 68.2 i 139.1 de la vigent llei jurisdiccional, modificat aquest últim per la Llei 37/2011, de 10 d'octubre, de mesures d'agilització processal, les costes processals s'imposaran en primera o única instància a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions en la sentència o en la resolució del recurs o de l'incident, excepte que s'aprecii i així es raoni, que el cas presentava series dubtes de fet o de dret.

En aquest cas es considera que, certament, el supòsit presentava series dubtes de dret, la qual cosa justifica la no imposició de les costes tot i la integra desestimació de la demanda.

Vistos els preceptes legals citats i els altres que resulten d'aplicació,

Decisió

He resolt:

- 1.- Estimar el recurs presentat per ALFONSO VICENTE [REDACTED] contra AJUNTAMENT DE TERRASSA.
- 2.- Anul·lar les resolucions impugnades, amb devolució dels imports indegudament satisfets més els interessos legals des de la data 24 de juny de 2015 fins el seu pagament efectiu,
- 3.- Condemnar a l'Administració demandada a la devolució acordada i al pagament dels interessos legals expressats.
- 4.- No fer imposició de les costes processals.

Notifiqueu aquesta sentència a les parts, amb l'avertiment que no es pot interposar recurs ordinari d'apel·lació en contra, d'acord amb el que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

La magistrada jutgessa

PUBLICACIÓ. Faig constar que avui la magistrada jutgessa ha llegit i publicat aquesta sentència en audiència pública. En dono fe.